Гімни складатиму вік несмертельній і світлій богині,
Ти, Афродіто,— Любов, ти цариця одвіку й донині.
Квітом троянди ласкавим твої вівтарі ми вінчаєм,
Радісно чоло твоє і твій сміх безтурботний вітаєм.

Правду віщують яку твій погляд і сміх загадковий?
Темні видіння які пророкують уста мармурові?
Далям яким незахідні твої приглядаються очі?
Обрії вужчі стають, віки і хвилини коротші:

Час і простір розпливлися в цім димі святого кадила
Мудрість премудрих і радість поетів таємно спочила
Ти розв'язання всіх загадок темних часу і простору,-
Вірно складаю до ніг тобі дань дивування й покори.

Змалку манила мене невгамована буйна тривога,
Світом блукавши, я прагнув провідника, владаря, бога.
Од вівтарів к вівтарям переходив, здіймався на гори,
"Завтра" завжди прославляв, а "сьогодні" вважав як "учора"

Знову приходжу до тебе, богине богинь, Афродіто!
Бачу: за статтю твоєю дорога в безмежність одкрита.
Владі віддавшись твоїй, усі таємниці відчую
В хвилю останню, як пристрасті згубній себе доручу я.